

பால் வசைச்சு தண்ணியும் வாத்து பிள்ளை குளிச்சிட்டும் வந்திட்டது. இனிமலே பிள்ளை வளிக்கிட்டு வளியாலவர எப்பிடியும் குறைந்தது மிண்டும்ணித்தியாலம் எண்டாலும் எடுக்கும். சொந்த பந்தங்கள் எண்டு நிண்ட சனங்களும் திருப்பி வளிக்கிடவெண்டு வீ டுகளாகுப் போனதாலயோம், வீ டீ யோ அண்ணையோம் கோலை ஒருக்கா படம் பிபிக்க போனதாலயோம், மகேகப்புக்காரியும்

பிள்ளையின்றை அம்மாவும், நானும் தான் வீ ட்டில தனியா நிண்டோம். எனக்கு பொழுது போகாதபடியால் அங்கு மசேயில இருந்த சில விளம்பரப் பப்பைர்களை எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது ஒரு மனிசன் மெல்லெனக் கதவதை திறந்து அபிக்குமலே அபிஎடுத்து.., கிட்டத்தட்ட ஒரு வறிகாரன் போல பக்கத்திலிருந்த கதிரையையும் பிபித்து நடந்து வந்து, மிச்சையிழுத்துக் களைப்பாற்றுவது போல், சாடையாக என்னையும் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடி முன்னிருந்த சோபாவில் அமர்ந்தார். என்னடா இந்த மனுசன் விபிக்காலையிலயே வெறியுடன் வந்திருக்கிறாரே எண்டு மனம் சங்கடப்பட்டதுக் கொண்டது.

அந்தவீ ட்டுக்கார மனுசியும் ஆ... கயனண்ணை இந்தாங்கோ... பலகாரம் சாப்பிடுங்கோ ததே தண்ணி குடியுங்கோ எண்டு ஒரு பலகாரத் தட்டையும் ததே தண்ணியையும் முன்னால் வைத்து விட்டு நகர்ந்து விட்டான்.

எனக்கு அவரைப் பார்க்கும் போது எங்கயே போர்த்த முகம் போல இருந்தாலும் உடனே ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. நான் விளம்பரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அண்ணை நீங்களும் பலகாரம் சாப்பிடுங்கோவன் என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்க, நானும் இப்பதான் சாப்பிட்டனான் எனச் சொல்லி மறுத்துவிட்டேன். அவர் கொஞ்சம் குனிந்து, தட்டிலிருந்த பலகாரத்தை எடுக்க அவர் பட்ட கஸ்ரத்தை என்னால் பார்க்க முடியாமல் இருந்தது.

கைவிரல்கள் நடுங்கியபடியே அதை எடுத்து வாயில் போடும் போது அவர் பட்ட அவஸ்தையும் அதற்குட்பட்ட நேரமும் அவர் வெறியில் இல்லை. அவர் ஒரு சுகமில்லாதவர் என்பதை என்னால் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளக் கடிபியதாய் இருந்தது.

நான் பார்த்த பபேப்ரரை வதைத்துவிட்டு உங்களுக்கு என்ன பயர் எங்கே இருக்கின்றீர்கள் எனக் கேட்க, ஒருகொஞ்சத் துரத்தில்தான் இருக்கிறேன், தன்ரையெயர் கயநேதிரன் என்றும், கயன் எண்டு கப்பிபுவினம் எண்டு சொல்லிப் போட்டேன். என்னையும் விசாரித்தார்.

அவர் கதகைக்கும் போது தலையும் சேர்ந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. நான் இங்கே படமெடுக்கவந்தனான் என, நான் இருந்து வந்த சிறுநியின் பெயரையும் சொன்னபோது, அப்ப என்னதைத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே..? நான் அப்போது உங்கட இடத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள சிறுநியில்தான் போட்போல் விளையாடினனான் எண்டும், கயன் எண்டால் என்னகை கனபேருக்குத் தெரியும் எண்டும், ஒருபெருமிதச் சிரிப்போடு அவர் சொன்னபோது எனக்கு வியப்பாகவும், பெரும் அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தது.

அந்தக் கயனா.., நீங்கள்..! ஆம் என்று ஒருகூழந்தைபோலச் சிரித்தார். என்ரையெயர் ஒருகணம் ஆடி அடங்கி நின்றது.

அந்தக் கயனா..? அவனா இவன்..!? அவன் எங்கே..! இவன் எங்கே..!? அவனின் அந்த அழகுத் தோற்றம், கம்பீரம், விளையாட்டில் வீரனுக்கான அந்த ஸ்ரையில் எங்கேயெல்லாம் மறைந்து போனது?

ஆனால் இவனோ.., முகமெல்லாம் அதைச்சு கண்களெல்லாம் உள்ளேபோய் மூதுகும் வளநைந்து கணிக் குறுகிப் போய்..

கயன் அப்ப என்னையும் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே..? அப்போ எங்களுடைய சிறுநிக் காக நானுந்தானே விளையாடியவன். ஞாபகம் இருக்கா என்று கேட்டபோது கண்களகைக் கசக்கியபடியே, என்ன பெயர் சொன்னீங்கள் என்று திரும்பக் கேட்டு யோசித்தபடி.., அப்போ பாட்டெல்லாம் பாடாறவன் நீ தானே என்று கேட்க நானும் தலையாட்ட, அவன் முகத்திலே அளவில்லா ஆனந்தத்தைக் காணக் கடிபியதாய் இருந்தது.